

Förlovningstiden: att se fram emot äktenskapet

Förlovningen är början på ett äventyr. En lite kantig period av medgång och motgång, upptäckter och nyttiga lärdomar. En tid då man lär sig att älska osjälviskt, att visa kärlek i de små tingen, och att sätta den andre i första rummet . (Artikeln ingår i en serie om innebörden av den mänskliga kärleken.)

2019-01-04

Av Tamara El-Rahi

»Den mänskliga kärleken är ett underbart äventyr. Vad jag vill säga är: älska varandra, prata och lyssna på varandra, lär känna varandra, respektera varandra, som om ni är dyrbara skatter i varandras ägo. (...)

Glöm inte att Herre vår Gud är med er, att han ser er och att han hör er. Vår Herre kommer att välsigna ert äktenskap, fylla det med ljus, glädje och lycka. Och er kärlek kommer bli av den sort som leder hela vägen till himmelen.«[1]

Vi valde att sätta citatet ovan på sista sidan av vårt vigsel-program. Det sammanfattar min mans och min övertygelse: att Gud har gett oss till varandra och att vårt äktenskap är vår väg till lycka – och vad som är allra viktigast – vår väg till himlen.

Jag heter Tamara. Jag är 26 år gammal och kommer från Sydney i

Australien. Just nu njuter jag av mina första månader som gift. Det är bara tre månader sedan jag fick träda in i kyrkan och framme vid altaret möta den underbara person som skulle bli min man. Bara tre månader sedan mitt liv förändrades i grunden när jag tog detta steg i min kallelse till äktenskapet. Men jag tror inte att tillvaron hade varit fullt lika underbar om jag inte känt till och lärt mig vissa saker under förberedelsetiden.

Det finns inget som går upp mot att vara kär. Eftersom jag till naturen är en rätt förnuftig person som varit tämligen reserverad gentemot killar, hade jag aldrig gett mitt hjärta till någon, innan jag träffade min man. När jag träffade honom blev jag upp över öronen förälskad och alldeles uppfylld av att jag träffat någon som delade min tro och mina värderingar. Någon som jag inte kunde få nog av och som brydde sig

om mig på ett sätt jag aldrig upplevt förut. Efter alla grubblerier som singellivet gett upphov till, visade det sig att det är möjligt att finna en man som är både god och stilig! Han är mer än jag någonsin kunnat drömma om och ett fullständigt bevis på att mina år av böner om en underbar make blivit hörda.

Under våra första 10 månader handlade allt om att vara förälskad, så när vi sedan förlovande oss blev det tillfälle att mer medvetet fördjupa kärleken, lära oss om kallelsen till äktenskap och om att lägga grunden för att den där kärleken skulle kunna bli ett underbart livsverk. Jag tror att denna inställning var avgörande. Vår förlovningstid blev en glad tid, trots att den innebar en del hårt arbete, skarpa inlärningskurvor och bakslag – och jag tror att vi lyckades undvika att denna tid blev jobbig och konfliktfylld.

Att vara förlovad var inte som jag hade föreställt mig. Med tanke på att vår kultur romantiserar allt som har med bröllop att göra, så är det inte konstigt att även en förnuftig kvinna förväntar sig att förlovningstiden ska vara en glammig tid då man provar bröllopstårtor och vackra känningar och att vägen till att bli någons fru kantas av romantiska middagar. Men riktig så är det ju inte ...

Hur mycket praktiska saker det än fanns att fixa, så insåg jag att en kristen förlovning måste vara något mer. När allt kommer omkring: den ska vara tiden då vi gör våra sista förberedelser inför äktenskapet – vår kallelse, meningen med våra liv! Efter en helgs äktenskapskurs, så insåg vi det orimliga i att vi ägnat år i skola och universitet för att förbereda oss för yrkeslivet medan vi bara ägnat två dagar åt att förbereda det som kommer att vara vårt livslånga åtagande och arbete!

Vi ville att vår äktenskapsförberedelse inte bara skulle bestå i bordsplaceringar och blomsterarrangemang. Vi bad vår präst om en andlig förberedelse som skulle gå på djupet, för att mer fullödigt kunna förstå detta underbara sakrament som vi stod på tröskeln att ingå (och även om han berättade saker för oss som vi visste, så var det ett kraftfullt sätt att behålla fokus på det verkliga och icke-ytliga syftet med vår bröllopsdag.) Vi försökte få goda råd från bra böcker och goda vänner, och vi försökte använda de utmaningar som kom i vår väg till att rusta oss för att kunna klara av de framtida utmaningar vi skulle möta i det äktenskapliga livet. Och självklart så bad vi över allt detta – för vi visste att när allt kommer omkring kommer Gud att ta hand om oss om han får finnas i vårt äktenskaps mitt.

Nu när jag ser tillbaka på det, inser jag att min förberedelse för äktenskapet började långt innan jag träffade min man. Den började i mitt barndomshem och i den bästa av världar skulle det vara så för alla. I mina föräldrars enhet och engagemang och genom att få uppleva en kärleksfull familj (med många syskon) fick jag den bästa lektionen i vad äktenskap, kärlek och familj verkligen är, och min man hade en liknande uppväxt. Det sägs att barn är som tryggast när de vet att föräldrarna älskar varandra, och så var det för oss. Även när de grälade visste vi att de snart skulle bli sams igen, skilsmässa var inte ett alternativ. Exempel lär oss så mycket mer än ord någonsin kan! Det var i hemmet som jag fick de värderingar som jag hoppas få lära mina barn en dag, och med hjälp av mina föräldrar kunde jag växa som människa och växa i tron.

Lära känna varandra på djupet

Jag tror att det tar ett helt liv att verkligen lära känna en annan person – och att min man och jag kommer att lära oss nya saker om varandra under resten av våra liv. Men det är helt klart så att det finns några avgörande saker som man måste få veta om varandra under den första tiden som par.

På vår tredje date frågade min man om vi kunde bli tillsammans på riktigt – men jag svarade att jag först ville veta mer om honom. Det första jag frågade honom handlade om den katolska tron och huruvida han hade några problem med den. Snacka om att gå direkt på! Eftersom vi båda är rättframma personer hade vi inom några veckor talat om allt från vad vi ville med vår relation till om att vara öppna för barn. Jag kan inte nog understryka hur underbart det är att

veta vad den andre står i dessa frågor!

Jag känner till så många långa förhållanden där man fortfarande inte talat om grundläggande saker eller ställt viktiga frågor – ibland för att ena parten är rädd för den andres svar. Jag tror inte att det är bra att gå in i ett äktenskap med förhållningssättet att man är rädd för svar och ”hoppas på det bästa”. En klok väninna som skulle gifta sig sa att hon var övertygad om att hennes man var rätt för henne eftersom hon visste att han, om det skulle hända henne något, skulle uppfostra deras barn på samma sätt som hon skulle gjort. Hur vackert är inte det? Men utan att prata igenom saker ordentligt kan du inte ha den vissheten!

Men vilka ämnen bör man ta upp? Min erfarenhet är att man ska prata om många saker. Vi pratade om barn

och om att leva i öppenhet för liv. Oenighet i barnfrågan kan verkligen sätta press på nygifta. Vi pratade också om hur vi skulle vilja uppfostra våra barn, även om vi insåg att många av dessa ämnen skulle komma upp igen när vi verkligen fick barn. Vi talade om förväntningar på hemmet – vilken livsstil vi såg framför oss, om könsroller och om hur de kan förändras när barn kommer, och om förhoppningen att en förälder ska kunna vara hemma med barnen en dag. Vi pratade om pengar. Ganska tidigt blev det “våra pengar”, men våra köpvanor behövde förändras eftersom vi började spara när vi förlovade oss, och de har sedan också anpassats till vårt liv som gifta. Vi pratade om våra familjer. Vi hade redan lärt känna dem, men det var till stor hjälp att prata om hur våra respektive familjer fungerade – varje familj är unik! Vi pratade också om vad äktenskapet innebär för oss – att

vara på samma våglängd när det gäller det är såklart av central betydelse.

Vi talade också om lidande. Lite märkligt när man är så lycklig, eller? Men det finns ett citat i den helige Josemarías ”När Kristus går förbi” som alltid talat till mig: »Å andra sidan finns sorger och motgångar ... Den som tror att kärleken och glädjen ger vika inför dessa svårigheter måste ha en mycket inskränkt uppfattning om äktenskapet och om mänsklig kärlek. Det är nämligen just då, när de känslor som uppfyllde makarna avslöjar sitt sanna väsen, som självutgivelsen och ömheten förstärks och tar sig uttryck i en äkta och djup tillgivenhet som är starkare än döden.«^[2] Jag tycker det är så vackert, och så sant. Det är par som har ridit ur stormar tillsammans om har den starkaste kärleken. Det finns så mycket fördold heroism i att älska

någon när det inte är så lätt att göra det.

En sak som hjälpte min fästman och mig att lära känna varandra var att planera bröllopet ihop. I många par är det bara den ena parten som sköter planeringen och därför missar de chansen att bli ett bättre team. Under vår förlovningstid fick vi fatta så många beslut som påverkade oss såväl som vår familj och våra vänner. Vilken inlärningskurva! Inte bara om varandras tycke och smak, men också om hur vi fattade beslut. Vi fick lära oss att kommunicera bättre och vi mognade. För att ta ett exempel är jag en person som tar det rätt lugnt och jag lät därför gärna min fästman ta ledningen i planeringen. Men för att allt skulle bli gjort var vi tvungna att dela på bördan. Medan jag blev mer effektiv och organiserad, fick han mer tålamod med mig.

Kyskhhet

»När kärleken ges näring av den äktenskapliga kyskheten blir det äktenskapliga livet ett uttryck för förhållandets äkthet, makarna förstår varandra och känner sig enade. Om däremot sexualitetens gudomliga gåva perverteras, förstörs intimiteten och mannen och kvinnan kan inte längre se varandra i ögonen med frid.«[3]

På ett bröllop för några år sedan, sa en präst något som har fastnat i mitt minne. Han sa att det här paret, som hade valt att leva kyskt, hade haft möjligheten att lära känna varandra på ett sätt som de flesta par inte har.

Wow! Det är så sant! Många människor tror att kyskheten handlar om regler: "Du ska icke ha sex." Men min man och jag såg det som en vacker bekräftelse på vår kärlek, ungefär som. "Ni skall lära känna varandra och lära er att

verkligen älska varandra så att ni verkligen kan njuta av belöningen senare!” Allt för många par kastar sig in i en sexuell relation tidigt och blir distraherade från att verkligen lära känna varandra. Sex är det sanna uttrycket för kärlek, men idag används den ofta på andra sätt: för att komma underfund med om du vill vara med någon eller inte, för att anknyta fysiskt och hormonellt med någon som du på det rationella planet inte ens vet passar sig särskilt väl, som ett sätt att umgås ... Så nedvärderande!

Statistik visar att gifta person har det bästa samlivet, och det är ju inte så konstigt. De är intima med en person som känner dem, älskar dem förbehållslöst, och som har åtagit sig att hålla ihop i alla väder. Den sexuella intimiteten förtjänar denna typ av trygghet – den förtjänar det fullständiga utgivandet av en ovärderlig människa.

Detta gjorde det förstås inte lättare att i praktiken leva kyskheten under vår förlovning. Vi är gjorda av kropp och själ, så med den växande kärleken så växte längtan efter att förenas fysiskt. Vi utkämpade en ständig kamp, men det underlättade verkligen att vi båda kämpade för samma sak. Vi visste ju att en sexuell relation före bröllopet skulle vara som att ljuga för varandra och med lögn lägger man inte en stabil grund för någonting. Vi hyste för stor respekt för varandra för att gå över gränsen. Den äktenskapliga akten innebär ett fullständigt självutgivande, och utan sakramentet så finns inte förutsättningarna för det. Det är så lätt att sex leder till att man utnyttjar den andre personen och det i sin tur leder till att man glider isär snarare än att man uppnår den där föreningen som man längtar efter. Genom att leva kyskt så lär man sig att älska bättre och mer osjälviskt – att vilja det bästa för den

andre, även om det för med sig svårigheter. Det är också bra att öva sig i kyskhet med tanke på de perioder i äktenskapet när man måste avstå från sex. Även då måste man veta hur man ska visa kärlek utan den äktenskapliga akten.

Slutsats

I slutändan är en förlovning bara början på resan. Det är en lite kantig period av medgång och motgång, upptäckter och nyttiga lärdomar. Det finns en överväldigande glädje i att säga "ja" och se fram emot ett liv tillsammans, fyllda av den frid som kommer av att välja den rätte. Det är en tid då man lär sig att älska osjälviskt, att visa kärlek i de små tingen, och att sätta den andre i första rummet – en lärotid som fortsätter resten av livet. Det är också en tid med mycket stress och press, men om man låter denna stress bli en påminnelse om vad som verkligen

är viktigt, så blir förlovningstiden en tid då man växer både som individ och som par.

Förlovningstiden är sannerligen ingen lätt tid, men ingenting som är eftersträvansvärt får man utan att möta svårigheter. Men det är också en vacker och underbar tid som berikar och bygger karaktär likaväl som den lägger grunden till ett lyckligt, rikt och fruktbart äktenskap. Men viktigast av allt. Om du tar varje steg på vägen tillsammans med Gud, kommer allt bli bra i slutändan.

[1] S:t Josemaría, Venezuela, 11/2 1975

[2] S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr. 24.

[3] S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr. 25.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
forlovningstiden-att-se-fram-emot-
aktenskapet/](https://opusdei.org/sv-se/article/forlovningstiden-att-se-fram-emot-aktenskapet/) (2026-03-21)